

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 zzs⁹ ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I ACa 1166/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Sławomir Jamróg
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Krzysztof Malinowski

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2022 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. w W.

przeciwko G. S.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 30 lipca 2020 r. sygn. akt I C 733/19

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu treść:

„I. zasądza od G. S. na rzecz (...) Bank S.A.

w W. kwotę 165.217,51 zł (sto sześćdziesiąt pięć tysięcy dwieście siedemnaście złotych pięćdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi:

- od kwoty 8.453,75 zł od dnia 22 stycznia 2019 r. do dnia 8 maja 2019 r.,

- od kwoty 165.217,51 zł od dnia 9 maja 2019 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 7.493 zł (siedem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt trzy złote) tytułem kosztów procesu.”;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 12.354 zł (dwanaście tysięcy trzysta pięćdziesiąt cztery złote) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Sławomir Jamróg

Sygn. akt I ACa 1166/20

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w pozwie skierowanym przeciwko G. S. wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 166.076,49 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje roszczenie strona powodowa wskazała, że wobec wypowiedzenia umowy pożyczki nr (...), posiada względem pozwanej wymagalną wierzytelność w kwocie dochodzonej pozvem.

W dniu 4 lutego 2019r. został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwana zakwestionowała wysokość zadłużenia oraz podniosła zarzut nieważności wypowiedzenia umowy dokonanego przez stronę powodową pod warunkiem. Na uzasadnienie swojego stanowiska pozwana powołując się na orzecznictwo sądowe podniosła, że niedopuszczalne jest łączenie w jednym piśmie wezwania do zapłaty wraz z wypowiedzeniem umowy bowiem treść takiego pisma była dla niej niejasna i budziła jej wątpliwości co do sposobu, treści i formy wypowiedzenia.

Zdaniem pozwanej bank nie dopełnił wymogów formalnych dotyczących wezwania do zapłaty wynikających zarówno z umowy pożyczki jak i z art. 75 c ustawy Prawo bankowe ponieważ nie wyznaczył jej w wezwaniu z dnia 22 września 2018r. 14 – dniowego terminu do zapłaty zadłużenia lecz 7- dniowy termin na uregulowania zaległości. Pozwana zakwestionowała również fakt doręczenia jej wezwania do zapłaty z dnia 28 sierpnia 2018r. Pozwana wskazała także, że zgodnie z umową pożyczki powinna otrzymać trzy wezwania do zapłaty oraz czwarte wezwanie na podstawie ustawy Prawo bankowe, a jej zdaniem otrzymała tylko jedno wezwanie do zapłaty. Wyrokiem z dnia 30 lipca 2020 r. Sygn. akt I C 733/19 Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił to powództwo i zasądził rzecz pozwanej G. S. kwotę 5 417 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (odpowiednio punkt I i II).

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 grudnia 2016r. strona powodowa zawarła z pozwaną umowę pożyczki gotówkowej nr (...) na podstawie której pozwana otrzymała kwotę 169.127,52 zł, którą zobowiązała się spłacić wraz z należnymi odsetkami umownymi w 120 równych ratach kapitałowo- odsetkowych, płatnych nie później niż do 24 dnia każdego miesiąca (§ 1 umowy). Zgodnie z § 9 ust. 1 umowa pożyczki rozwiązuje się z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia bądź w każdym czasie za porozumieniem stron. Stosownie do treści § 9 ust. 3 umowy jeżeli pozwana opóźniałaby się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonej pożyczki bank był uprawniony do wezwania jej do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania. Jeżeli należności nie zostałyby uregulowane w całości w wyznaczonym terminie, jak również w sytuacji, w której złożony przez pozwaną wniosek o restrukturyzację zadłużenia zostałby odrzucony bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy. Od dnia następnego po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu udzielonej pożyczki staje się wymagalne i traktowane jest jako zadłużenie przeterminowane (§ 9 ust. 4 umowy).

Pozwana początkowo spłacała raty pożyczki zgodnie ze zobowiązaniem wynikającym z umowy. Następnie wobec nieterminowej spłaty zadłużenie pozwanej narastało i według stanu na dzień 22 stycznia 2019r. wynosiło 166.076,49 zł, w tym :

- niespłacony kapitał 156.763,76 zł,
- odsetki umowne w kwocie 7.938,74 zł,
- odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 1.373,99 zł,

Pismem z dnia 22 września 2018r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Pismem z dnia 23 października 2018r. (...) Bank S.A. złożył pozwanej oświadczenie o warunkowym wypowiedzeniu umowy pożyczki, zawierające również wezwanie do zapłaty zaległości w terminie 14 dni oraz informację o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania ww. pisma.

Pismem z dnia 4 stycznia 2019r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty całej niespłaconej dotychczas kwoty pożyczki.

Przy tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy odwołał się do treści art. 720 § 1 k.c. i uznał, że powodowy bank wykazał roszczenie dołączoną do pozwu umową pożyczki, wyciągiem z ksiąg bankowych oraz historią finansową rachunku pozwanej. W wyciągu z ksiąg bankowych strona powodowa dokładnie określiła jaka wysokość roszczenia przysługiwała jej wobec pozwanej i składniki składające się na to zadłużenie. Pozwana nie wskazała również żadnych dowodów, które wskazywałyby na nieprawidłowość dokonanych przez stronę powodową wyliczeń.

Sąd Okręgowy uznał jednak, że pozwana nie dopełniła wymogów formalnych dokonując wypowiedzenia umowy. Najpierw kredytodawca (pożyczkodawca) powinien doręczyć kredytobiorcy (pożyczkobiorcy) wezwanie określone w art. 75c ust. 1-2 ustawy z 1997 r. Prawo bankowe - zawierające w szczególności informację o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia - oraz odczekać do upływu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia wyznaczonego w wezwaniu (nie krótszego niż 14 dni roboczych). Dopiero po upływie tego terminu bank może złożyć wobec kredytobiorcy oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy. W przypadku gdy powyższe przesłanki nie zostały spełnione, czynność prawna banku polegająca na wypowiedzeniu umowy jest nieważna (art. 58 § 1 k.c.). Zdaniem Sądu pierwszej instancji w wezwaniu do zapłaty z dnia 22 września 2018r. (k.26) nie wyznaczyła bowiem pozwanej co najmniej 14 – dniowego terminu na uregulowania zadłużenia, co więcej nie poinformowała jej również o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Sąd podkreślił, że wypowiedzenie umowy pożyczki stanowi bardzo dotkliwie dla pożyczkobiorcy uprawnienie kształtujące banku ponieważ jego wykonanie może doprowadzić do zakończenia tego stosunku przed pierwotnie ustalonym okresem spłaty pożyczki. W związku z tym nie może być ono wykonane w sposób, który pomija wszystkie wymagane przepisami procedury, w szczególności umożliwienia złożenia pisemnego wniosku o restrukturyzację. Z tych też przyczyn wypowiedzenie umowy pożyczki dokonane przez stronę powodową należy uznać za nieważne. Przywołując orzecznictwo Sądów powszechnych Sąd przyjął, że nieoczywiste, niejednoznaczne i pozostawiające wątpliwości oświadczenie o wypowiedzeniu umowy nie może spowodować wygaśnięcia umowy. Z tych także przyczyn wypowiedzeniem umowy nie mógł być również pozew tym bardziej, że takie oświadczenie musi być czytelnym wyrazem woli wypowiedzenia umowy a dla banku takim oświadczeniem było wypowiedzenie z dnia

W związku z powyższym powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. obciążając nimi stronę przegrywającą proces, tj. stronę powodową. Na koszty postępowania poniesione przez pozwaną złożyła się kwota 5 417 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego pozwanej.

Apelację od tego wyroku wniosła strona powodowa zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając naruszenie:

1. art. 89 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że zastrzeżenie zawarte w piśmie z dnia 23 października 2018r. warunkowe wypowiedzenie umowy kredytowej (...) wskazujące na możliwość złożenia przez stronę wniosku o restrukturyzację zadłużenia z art. 75c ustawy prawo bankowe, stanowi zastrzeżenie warunku w rozumieniu art. 89 k.c.

2. art. 75 ust. 1 w zw. z art. 75 c ust. 1 i 2 ustawy prawo bankowe poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że połączone w jednym piśmie wezwania do zapłaty wraz z informacją o możliwości złożenia wniosku o

restrukturyzację zadłużenia oraz wypowiedzenia na wypadek nieskorzystania z uprawnienia do złożenia tego wniosku czyni oświadczenie o wypowiedzeniu nieskutecznym.

Strona powodowa wniosła o zmianę wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kwoty 166.076 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu za obie instancje , ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji, podtrzymując stanowisko o wadliwości wypowiedzenia, dodatkowo kwestionując prawidłowość naliczenia w ramach stanu zadłużenia prowizji od kredytu.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny zasadniczo uznał za własne ustalenia Sądu pierwszej instancji, odmiennie jednak oceniając kwestie skuteczności wypowiedzenia umowy i zważył co następuje:

Ustalenia Sądu pierwszej instancji wskazują, że pozwana zaciągnęła pożyczkę, której nie spłacała zgodnie z umową. Nie budzi wątpliwości kwota zadłużenia głównego z tytułu zawartej umowy. W §5 umowy strony określono rzeczywiste koszty kredytu zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2016.1528 t.j.). Pozwana miała świadomość obciążeń związanych z pożyczką gotówkową. Niezasadnie pozwana powoływała się na konieczność obniżenia prowizji z powołaniem na wyrok TSU z dnia 11 września 2019r. sygn. akt I C 383/18, skoro strona powodowa wyraźnie określiła elementy (wartości) składające się na pozaodsetkowe koszty pożyczki i to zarówno na etapie przedkontraktowym, jak i w samej umowie o pożyczkę gotówkową. Pozwana zgodziła się na zapłatę prowizji. Wysokość kosztów związanych z udzieleniem pożyczki, w tym prowizji nie przekraczała maksymalnych kosztów, które ustawodawca uznał za odpowiednie nawet dla kredytów konsumenckich, a strona pozwana nie wskazała żadnych okoliczności wskazujących, że wysokość prowizji miała charakter nadmierny i nie odpowiadała kosztom uzyskania analogicznego kapitału na rynku w warunkach istniejących w chwili zawarcia umowy przez strony. Ustalenia Sądu pierwszej instancji nie pozwalają więc na przyjęcie abuzywności postanowień umowy w tej części.

Ponadto bank umożliwił korzystanie z pieniędzy i nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, że skróceniu uległby okres na jaki pożyczkę udzielono, gdyby pozwana spłacała należność z tego tytułu. Powołane przez pozwaną w odpowiedzi na apelację orzeczenie TSUE dotyczy wykładni art. 16 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG Dz.U.U.E.L.2008.133.66. Przepis ten nie dotyczy rozpoznawanego w niniejszej sprawie przypadku przedwczesnego zakończenia stosunku z winy pożyczkobiorcy, lecz dotyczy skutków realizacji prawa konsumenta do wcześniejszej spłaty w całości lub w części zobowiązań wynikających z umowy o kredyt. W takim przypadku rzeczywiście istnieje więc podstawa do uzyskania proporcjonalnej obniżki kosztu kredytu, w tym prowizji. Wskazana Dyrektywa nie tworzy natomiast analogicznego uprawnienia do obniżenia kosztów umowy w wypadku braku realizacji obowiązków przez kredytodawcę / odpowiednio pożyczkobiorcę/.

Stronę powodową obciążał ciężar dowodu wykazania postawienia w stan wymagalności całej kwoty pożyczki pozostajej do spłaty. Co do zasady nie jest niedopuszczalne zastrzeżenie warunku także w jednostronnej czynności prawnej obejmującej wypowiedzenie umowy. W orzecznictwie przyjmuje się, że warunkiem może być także uzależnienia skutków oświadczenia woli od spełnienia świadczenia, ponieważ zapłata nie zawsze jest zdarzeniem całkowicie uzależnionym od dłużnika (wyroki z dnia 6 września 2007 r., IV CSK 118/07 (OSP 2008 nr 12, poz. 125; z dnia 17 marca 2011 r., IV CSK 358/10, niepubl.). Zastrzeżenie takiego warunku podlega natomiast ocenie na podstawie art. 353¹ k.c. lub też art. 5 k.c. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 września 2016 r. II CSK 750/15 LEX nr 2182659 uznał, że zastosowaniu warunkowego sposobu rozwiązania umowy stron może sprzeciwiać się jej trwały charakter, treść umowy a przede wszystkim podjęcie decyzji w tym względzie, bez wypełnienia wymaganych czynności upominawczych, powodujące dotkliwie pozbawienie ochrony interesów kredytobiorcy. W wyroku z dnia 24 września 2015 r., V CSK 698/14 LEX nr 1805901 Sąd Najwyższy przyjął, że wypowiedzenie nie może być wykonane w sposób nagły, zaskakujący dla kredytobiorcy, a naruszenie tych zasad może spowodować uznanie wypowiedzenia za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, jednak tym orzeczeniem nie zakwestionował stanowiska, że wypowiedzenie

może mieć charakter warunkowy, w tym kontekście, że jeżeli nastąpi pełna spłata zadłużenia, to umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach.

W tym przypadku oświadczenie strony powodowej o wypowiedzeniu zawierało warunek rozwiązujący tj wskazywało, że wypowiedzenie stanie się nieskuteczne jeżeli nastąpi całkowita spłata zadłużenia przeterminowanego (k.29). Takie postanowienie samo w sobie nie dawało jeszcze podstaw do zakwestionowania ważności tego oświadczenia. Należy jednak zauważyć, że wypowiedzenie zawierało również warunek zawieszający. Zostało ono złożone na wypadek, gdyby pozwany nie skorzystał z uprawnień o jakich mowa w art. 75 c prawa bankowego i gdyby ewentualnego wniosku nie uwzględniono (k.29). Złożenie wniosku o restrukturyzację jest zależne tylko od woli dłużnika. Od innych okoliczności obiektywnych zależy czy dojdzie do uzgodnienia warunków restrukturyzacji sam jednak wniosek jest zależny tylko od woli jednej ze stron. Stąd warunek taki ma charakter potestatywny. Ponadto trzeba uwzględnić, że pozwana jest konsumentem i świadczenie do niej kierowane powinny być jasne i zrozumiałe. Z punktu widzenia konsumenta może jednak budzić wątpliwości czy po wezwaniu z dnia 24 września 2018r. dochodzi do stanowczego wypowiedzenia, w sytuacji gdy oświadczenie z dnia 23 października 2018r. wzywa dłużnika kolejny raz do spłaty zadłużenia i uprzedza o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację. Jednocześnie w tym samym oświadczeniu bank wypowiada umowę na wypadek gdyby wniosek o restrukturyzację nie został złożony. Taki sposób wypowiedzenia narusza przepis art. 75 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe Dz.U.2016.1988 t.j. , który zakłada, że tę czynność poprzedzają czynności określone w art. 75 c ust. 1 i 2 tej ustawy. Trzeba dodatkowo uwzględnić, że treść §9 ust. 3 umowy (k.35) wprost wskazuje, że wypowiedzenie powinno zostać złożone dopiero po upływie terminu do uregulowania zaległości i gdy nie zostanie złożony wniosek o restrukturyzację lub zostanie on odrzucony. Ochrona prawna interesów konsumenta wymaga ponadto aby zakres skuteczności oświadczenia był precyzyjnie oznaczony i skutki muszą być jednoznacznie wiadome. Z uwagi na sposób ukształtowania wypowiedzenia istniała zaś w tym przypadku niepewność co do terminu wypowiedzenia. W takiej sytuacji czynność wypowiedzenia jest nieważna zarówno na podstawie art. 94 k.c. w zw. z zastrzeżeniem warunku sprzecznego z ustawą jak i na podstawie art. 5 k.c. w związku z brakiem zapewnienia konsumentowi jasnej oceny jego sytuacji, w aspekcie zasady trwałości stosunku kredytowego.

Sąd Apelacyjny uznaje jednak, że nieważne warunkowe wypowiedzenie może zostać uznane za skuteczną czynność określoną w art. 75 c ust. 1 i 2 prawa bankowego. Wobec treści pisma z dnia 23 października 2018r. pozwana musiała spodziewać, że jak nie spłaci kwoty 6.632,05 zł to nastąpi wypowiedzenie. Niewątpliwie treść pisma z dnia 23 października 2018r. wskazywała na możliwość restrukturyzacji i uprzedzenie o możliwości wypowiedzenia na wypadek braku możliwości spłaty. Po odrzuceniu wniosku o restrukturyzację i złożeniu pozwu, pozwana nie mogła już mieć wątpliwości bezwarunkowej woli strony powodowej zakończenia stosunku.

Sąd Apelacyjny dostrzega jednak, że na datę 24 lipca 2018r. określoną w pismach banku jako data wymagalności wskazywane były różne kwoty zadłużenia (k26 i k.28). Zwiększenie kwot w kolejnych pismach wzywających do zapłaty wynikało jednak z doliczania dalszych odsetek od zadłużenia przeterminowanego oraz wymagalności kolejnych rat kredytowych. Otrzymując odpis pozwu po wcześniejszym oświadczeniu o wypowiedzeniu i po odrzuceniu wniosku o restrukturyzację pozwana nie mogła uznawać, że wola banku nie ma charakteru stanowczego.

Sąd drugiej instancji nie podziela stanowiska Sądu Okręgowego, że wypowiedzeniem w takim przypadku nie mógł być pozew i to nawet jeżeli strona we własnym, wadliwym przekonaniu uznawała skuteczność wcześniejszego oświadczenia o wypowiedzeniu (por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 marca 2019 r., sygn. akt I ACa 375/18). Samo oświadczenie nie musi zawierać terminu „wypowiedzenie”, aby jako takie być traktowanym (tak też: wyrok Sądu Najwyższego z 8 marca 2018 r., sygn. akt II CSK 242/17, niepublikowany). Pozew może być traktowany jako oświadczenie o skutkach materialnoprawnych (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2014 r. II CSK 784/13 LEX nr 1523269 i z dnia 6 czerwca 2019 r. II CSK 204/18 LEX nr 2690302). Sąd Apelacyjny podziela przy tym wyrażane także w orzecznictwie stanowisko o możliwości przyjęcia dorozumianego umocowania pełnomocnika procesowego do składania materialnoprawnych oświadczeń woli w imieniu mocodawcy. Wbrew bowiem zarzutom pozwanej pełnomocnik procesowy może zostać uznany także za skutecznie umocowanego do dokonania czynności materialnoprawnej, albowiem w orzecznictwie przyjmuje się, że celowe działanie w kierunku wygrania procesu pozwala przyjąć, iż mocodawca objął zakresem umocowania w sposób dorozumiany także złożenie w jego imieniu

określonego oświadczenia woli, jeśli jest to niezbędne do dochodzenia (obrony) jego praw w postępowaniu sądowym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2004 r., I CK 181/03, niepubl. i z dnia 23 lutego 2017 r., V CSK 305/16, niepubl., a także uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 września 1997 r., III CZP 39/97 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2020 r. Sygn. akt III CSK 249/19). Wzmocnia tę argumentację okoliczność złożenia odpowiedzi na sprzeciw przez M. K. , która była upoważniona do podpisywania wystawionych przez Bank oświadczeń , które nie miały tylko charakteru procesowego lecz także materialny, a z treści odpowiedzi na sprzeciw również wynikała wola wypowiedzenia umowy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego oświadczenie o wypowiedzeniu zostało więc złożone skutecznie.

Oczywiste jest, że strona powodowa w ramach uprawnień z art. 451 k.c. oraz wynikających z §3 pkt 10 umowy mogła zaliczyć wpłaty na świadczenia uboczne, a więc opłaty, odsetki od rat przeterminowanych oraz raty kredytowe, najdalej wymagalne. Trzeba podkreślić, że zgodnie z harmonogramem pozwana miała spłacać ratę kapitałowo odsetkową w wysokości łącznej 2188,86zł (k.31-32). Pozwana wpłacała kwoty niższe, co wiązało się z naliczaniem odsetek karnych (k.23-24). W 2018r. wpłaty były księgowane już częściowo na należność główną i odsetkową. Kolejne wpłaty z dnia 8 maja 2018r. były dokonywane po terminie (k.23), a dodatkowo nie odpowiadały zaległości, co spowodowało, że saldo zadłużenia z tytułu należności głównej pozostało od maja 2018r. na niezmienionym poziomie tj 156.763,76 zł po mimo wpłaty z czerwca 2018r. (k.23). Pozwana nie wykazała by po tej dacie dokonywała dalszych wpłat, które można było zaliczyć na należność główną. Przy wysokości rat wynikających z harmonogramu wiarygodne jest więc, że w październiku 2018r. zaległość wynosiła 6.632, 06 zł, przy uwzględnieniu uprawnienia z §3 umowy do naliczania odsetek karnych i opłat za prowadzenie monitoringu. Nie budzi więc żadnych wątpliwości, że podstawa do wypowiedzenia istniała. Przy uwzględnieniu powyższych rozważań nie budzi więc wątpliwości, że na dzień 22 stycznia 2019r. zadłużenie z tytułu niespłaconego kapitału wynosiło 156.763,76zł. Nie ma też podstaw do zakwestionowania wskazanej w wyciągu z (...) Bank S.A. (...) (k38) kwoty 7.938,74 zł z tytułu odsetek umownych (karnych). Bank mógł także dochodzić odsetek umownych za okres po rozwiązaniu umowy kredytowej. / por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2017 r. II CSK 209/16 LEX nr 225478/. Z uwagi jednak, że dla Sądu Apelacyjnego wypowiedzeniem jest dopiero pozew, który doręczono w dniu 8 kwietnia 2019r. (k.100), to skutki wypowiedzenia nastąpiły dopiero po 30 dniach (art. 61 k.c. w zw. z §9. ust.1 umowy). Stąd też w świetle §9 ust. 4 umowy nie było podstaw traktowania całej wskazanej w pozwie kwoty 156.763,76zł, jako zadłużenia przeterminowanego. Odsetki od tej kwoty wyliczone w pozwie na kwotę 858,98 zł nie mogły być więc naliczane w ramach dochodzonej w pozwie kwoty 1.373,99zł stanowiącej odsetki za opóźnienie. jak i nie mogły być zasądzone odsetki od kwoty 156.763,76zł, naliczane za okres poprzedzający skutki wypowiedzenia. Odsetki od wskazanej kwoty mogły być więc naliczane dopiero od dnia 9 maja 2019r. Co najwyżej strona powodowa mogła naliczyć odsetki od poszczególnych rat , których wymagalność następowała cyklicznie jednakże takich wyliczeń nie przedstawiono.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny zmienił na podstawie art. 386§1 k.p.c. zaskarżony wyrok i zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 165.217,51zł (tj 166.076,49zł -858,98zł) z ustawowymi odsetkami od kwoty 8453,75zł od dnia 22 stycznia 2019r. (k.1) do dnia 8 maja 2019r. i od kwoty 165.217,51zł od dnia 9 maja 2019r. do dnia zapłaty. Dochodzenie dalszych odsetek od skapitalizowanych odsetek 8.453,75 zł wymagalnych na chwilę wniesienia pozwu (tj w wysokości wskazanej w pozwie 7.938,74+1.373,99 zł (z wyłączeniem kwoty odsetek 858,98 k.2/2) nie naruszało art. 482 k.c. oraz §3 ust.3-5 umowy. Dalej idące powództwo z przyczyn wyżej było niezasadne.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 98§1 k.p.c., przy zastosowaniu §2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych Dz.U.2018.265 t.j. i przy uwzględnieniu nieznacznosci zakresu oddalenia powództwa.

W pozostałej części apelację oddalono w oparciu o art. 385 k.p.c. Przy rozpoznaniu apelacji zastosowanie miał także art. 15 zzs¹ ust. 1 pkt 4 ustawy dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych

(Dz. U. poz. 1842, z późn. zm.), w zw. z art. 6 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2021.1090).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98§1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391§1 k.p.c. i §2 pkt 6 i §10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r. poz. 265).

SSA Sławomir Jamróg